

темврия 1820, единъ мѣсець прѣдъ запиранъето ми, единъ просякъ ми бѣше рекълъ: «Това мѣсто е едно злочесто мѣсто.»

Припомнихъ си тоя просякъ, и си рекохъ: «Дали мѣжду тия многобройни зрители и той не е тамъ, и да ме познава?»

Нѣмскиятъ капитанинъ ни извика да се обърнемъ кждѣ палатътъ, и да гледами на горѣ. Покорихми се, и видѣхми върху балконътъ единъ писарь, който държеше една книга на ржка. Туй бѣше сен-тенцията: той я прочете съсъ единъ високъ гласъ.

Слусяхъ съсъ най-голѣмата тишина дори и до тия думи: *отсждени на смъртъ*. Тогази се чю едно общо мѣмрѣнье за съжалѣнье. Пакъ се замѣлчяхъ до дѣто се чюхъ тия думи: *отсждени на карцере дуру, Марончели за двадесетъ години, а Силвио за петнадесетъ*.

Капитанинътъ ни кимнѣ да слѣземъ. Изгледахми още единъ пжтъ около себеси, и слѣзохми. Върнѣхми се пакъ у дворѣтъ, искачихми се изъ сълбата; турихъ ни пакъ у стаята, отъ дѣто ни бѣхъ зели, махнѣхъ ни веригитѣ, и оттамъ ни заведохъ на Сенъ-Мишелъ.

Ония, които бѣхъ отсждени прѣди насъ, бѣхъ веке трѣгнѣли за Любяна и за Шпилбергъ, придружени отъ единъ полицейски комисаринъ; и сега чякахъ завръщанъето на този сжщиятъ комисаринъ, за да ни заведе на отреденото мѣсто. Той пристигнѣ чакъ подиръ единъ мѣсець.

Животътъ си тогази прѣминувахъ да приказувамъ или да чювамъ да приказуватъ, за да се забавлявамъ. Освѣнъ туй, Марончели ми прочиташе нѣкои отъ литературнитѣ съчинения, и азъ му прочи-